Ми — репані жителі Хохландії,
ми — хохли з обвислими вусами,
ми — ледарі і боягузи,
ми — куркулі і підкуркульники,
ми — бандити, зрадники, поліцаї,
ми — мазепинці,
ми — петлюрівці,
ми — бандерівці,—
нам нічим оборонятися від нападів,
від будь-яких образ,
кинутих нам ким не заманеться:
наша артилерія — чумацькі випряжені вози,
що поціляють задертими догори дишлами
у ворога,
який наступає на нас нізвідки і звідусіль,
наша авіація — вітряки,
сконцентровані на одному бойовому аеродромі —
у музеї народної архітектури просто неба.
Нам немає місця на своїй землі,
нам нікуди подітися у цьому світі:
ми емігруємо лише до давньої Греції,
розгорнувши Гомерову "Іліаду",—
аби вижити — ми себе вбиваємо:
стираємо своє ім'я — ім'я українця — з лиця землі,
як власний плювок,
ми відмовляємося від своєї мови,
як від якогось нездійсненого злочину,
у якому нас ніби звинувачують,
ми відмовляємося від рідної домівки,
стіни якої уже не захищають,—
ми — самовбивці.